

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 429

Barcelona, 8 de desembre de 1975

Preu: 10 pessetes

EDITORIAL

País real i Monarquia del Movimiento

El divorci entre el país oficial i el país real ha estat una constant de la vida espanyola sota el franquisme, divorci que els darrers anys es va engrandir fora de mida. Es comprèn, per tant, que la mort de Franco i la proclamació de Juan Carlos com a rei despertessin en molts espanyols la falsa esperança que l'abim existent entre el poble i el poder minvaria o desapareixeria automàticament amb la instauració de la Monarquia del Movimiento. Les tres setmanes de regnat de Juan Carlos mostren ja, però, que el nou monarca, designat per Franco per perpetuar el règim, no pot -encara que ho volgués- fer els canvis democràtics que els pobles d'Espanya volen.

La designació de Fernández Miranda com a president de les Corts i la confirmació d'Arias com a cap del Govern són signes inconfusibles del caràcter continuista de la monarquia juancarlista que, tant pels seus orígens com per la seva base de suport, tendeix a governar com si Franco visqués. Ni hi ha prou amb recordar que Juan Carlos va concedir a Girón la seva primera audiència reial per constatar que el nou rei compta, i haurà de comptar en endavant, amb les forces del búnker.

Com diu el missatge del Comitè Central del PSUC a Dolores Ibárruri, datat el 21 de desembre, "... el pes dels últims a l'aparell de l'Estat, que hereta Juan Carlos, fa esdevenir impossible l'evolució del Règim cap a la democràcia, la qual -en un futur immediat- només pot triomfar a través de la ruptura, per mitjà de la revolució política que preconitzem els comunistes i altres forces d'oposició."

Però les tres setmanes de regnat juancarlista evidencien també que la desaparició de Franco agreuja les con-

(passa a la pàg. 2)

El primer objectiu avui, aconseguir l'amnistia total

L'indult decretat pel govern Arias i pel rei Juan Carlos -govern i rei anomenats per Franco- és una prova conclouent que les "institucions" continuistes continuen estant d'esquena a l'Espanya real i a l'opinió internacional.

Si el decret d'indult ha commutat les penes de mort pendents, això es deu al fet que les cinc execucions darreres varen suposar un cop tremend per al règim assassí i Juan Carlos, més feble que en Franco, no podria afrontar noves penes de mort i execucions sense posar en perill el seu inestable regnat. Aquesta ha estat una victòria important sobre el continuisme juancarlista, com també ha estat una victòria de l'acció del poble la sortida de les presons d'un reduït nombre de presos polítics

-235 a tot Espanya, diu la premsa del dia 4 de desembre-, entre ells Marcelino Camacho i els seus companys del procés 1.001.

També ha constituït una significativa i transcendental victòria de la unitat i solidaritat de l'oposició democràtica i una seriosa derrota dels manifestants anticomunistes que hagin estat posats en llibertat, sense fiança, Simón Sánchez Montero, Armando López Salinas i els seus companys, detinguts com a ostatges després de la mort de Franco, llevat de José Cabo Bravo, que continua empresonat.

Tanmateix, L'INDULT HA ESTAT CONSIDERAT COM UN INSULT A L'OPINIÓ NACIONAL

(passa a la pàg. 2)

Manifestació per l'amnistia, el 30 de novembre, davant de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat

EDITORIAL (continuació)

tradiccions entre les camarilles governants i fa impossible el pur i simple continuisme. El dictador era el pilar bàsic del règim, el principal alçaprem dels ultres, i amb la seva desaparició "... el camí cap a la llibertat, cap a la democràcia, es veu netejat d'un obstacle fonamental". (Declaració del C.E. del PSUC del 20 de novembre).

La mort de Franco ha fet saltar el suport clau de l'immobilisme, que la monarquia no pot de cap manera mantenir. Un exemple d'això és el que ha passat amb el decret d'indult. Elaborat en vida de Franco, fa temps, la seva promulgació ha esdevingut inevitable en proclamar rei a Juan Carlos. I tot i que va ser afaitat per limitar les seves repercussions polítiques, l'indult-insult va cancel·lar diverses penes de mort, va treure de la presó Camacho i els seus companys del procés 1.001 i va constituir un revulsiu de l'opinió pública que n'ha determinat una aplicació més generosa que no estableix la seva lletra i ha donat a la campanya per l'amnistia un vigor i una amplitud sense precedents.

L'alliberament de Simón Sánchez Montero i d'altres militants comunistes, que comentem en una altra part d'aquest número, és també un símptoma que alguna cosa ha canviat des que Franco va ser enterrat.

El mateix podríem dir de l'homilia llegida pel cardenal Tarancón amb motiu de l'exaltació al tron de Juan Carlos, en la qual s'afirma la vocació democràtica de la jerarquia eclesiàstica espanyola, sensiblement aigualada els darrers mesos.

De la seva banda, la premsa diària i altres publicacions periòdiques, malgrat la persistència de la repressió governamental, han respost a la mort del dictador amb una ofensiva democràtica que colpeja eficaçment el búnker i proporciona una aportació cabdal a la lluita per la llibertat.

I, el més important de tot, la classe obrera i les masses populars comencen d'apreciar que la correlació de forces és ara molt més favorable per a elles, que el règim és molt més dèbil des que falta Franco, que la seva lluita pot ser i ha de ser el motor dels canvis que el país desitja i necessita. La crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya a una vaga de 24 hores, per al proper dia 11, per l'amnistia, contra la congelació de salaris, per la llibertat i la democràcia -crida a la qual dona suport l'Assemblea de Catalunya i la majoria de les forces obreres i democràtiques-, és una expressió concreta del fet que les forces d'avantguarda aprecien les possibilitats i necessitats de la nova situació creada per la desaparició del dictador.

Aquesta convocatòria i la mobilització que aquests dies s'està produint per assegurar l'èxit de la vaga del dia 11, obren el camí perquè el desig i l'esperança generals de canvis, que ha generat o que ha tret a la superfície la mort de Franco, es transformin en lluita per canvis i menin a la ruptura democràtica indispensable per tal d'identificar el país oficial i el país real.

...amnistia total

(ve de la pàg. 1)

I INTERNACIONAL, QUE RECLAMAVA I RECLAMA UNA TOTAL AMNISTIA, SENSE EXCLUSIÓ DE CAP MENA, PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS I PER A TOTS QUANTS, D'UNA O ALTRA FORMA, HAN ESTAT EMPRESONATS, PERSEGUITS, DESPATXATS O SANCIONATS, PER OPOSAR-SE A LA DICTADURA, PER DEFENSAR LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA PER ALS POBLES D'ESPANYA.

La gran manifestació del poble madrileny davant de la presó de Carabanchel, les manifestacions davant de les presons Model i Provincial de Dones a Barcelona, obren la fase final de la lluita de masses per l'AMNISTIA que ha de culminar, a molt breu termini, amb la sortida en llibertat de tots els presos polítics i el retorn dels exiliats, amb l'abolició de totes les lleis repressives i tribunals especials i, en primer lloc, amb l'anul·lació del decret-llei antiterrorista, ja ferit de mort, amb el ple restabliment dels drets humans, de les llibertats polítiques i nacionals.

Ja són innumbrables els pronunciaments per l'amnistia a tot l'Estat espanyol, a Europa, arreu del món. A Catalunya, un poderós moviment d'opinió que exigeix l'AMNISTIA s'estén per Barcelona, per les ciutats i pobles de la nostra terra. Marxen al capdavant, amb decisió i força admirables, les famílies dels presos polítics i els ex-presos polítics. Les delegacions, obertes, a les presons d'entitats i organitzacions socials, professionals i religioses; les manifestacions davant de les presons i al carrer; les assemblees d'obrers a les fàbriques i als locals sindicals, els escrits i recollides de signatures dels càrrecs sindicals i dels treballadors al metall, tèxtil, construcció, banca, telefònica, arts gràfiques, fusta, assegurances, etc.; les preses de posició, creixen de dia en dia i troben ressò i valoració a la premsa diària, que tan magnífic paper està jugant en aquesta batalla decisiva per al present i per al futur del nostre país. Xirinacs, Maria Rosa Rotllant, Vicenta Alcover i Josep Ricart continuen la seva vaga de la fam, des de diumenge 30 de novembre, a la Basílica de Montserrat, en demanda d'AMNISTIA. La quinzena del pres polític, del 29 de novembre al 14 de desembre, ja ha donat lloc a nombrosos actes pro amnistia que continuaran aquests dies.

PERÒ HEM DE FER MOLT MÉS I DE SEGUI DA, ARA, SENSE ESPERAR. Que és possible actuar amb més decisió i audàcia i que ni rei ni roc pot ja impedir-ho, ho prova de manera incontrovertible el magnífic exemple del dirigent de les Comissions Obreres Marcelino Camacho que, davant d'un centenar de periodistes espanyols i estrangers, ha dit: "ALLÒ QUE M'INTERESSA ARA PER DAMUNT DE TOT ES ACONSEGUIR UNA AMNISTIA TOTAL." Efectivament, l'AMNISTIA es allò que a tot-hom, a cadascú, ens ha d'interessar en aquest moment per damunt de tot.

Cal alliberar Manuel Pérez Ezquerra, Joan Márquez i tots els obrers empresonats! Cal alliberar en Huertas i Claveria! Cal alliberar els militars democràtics confinats en presons i forns militars! Cal alliberar les dones empreso-

nades! Cal alliberar els capellans presos! Cal alliberar els patriotes bascos tan nombrosos a les presons! Cal alliberar Lucio Lobato, Romero Marín, Rafael Pillado i tants altres dirigents de la lluita del poble per la democràcia! CAL TREURE DE LES PRESONS DEL REI TOTS ELS PRESOS POLÍTICS SENSE EXCEPCIÓ!

Cal restituir a la vida legal tots els demòcrates obligats a la clandestinitat per les persecucions dictatorials! Cal assegurar el retorn a la pàtria de tots els exiliats sense excepció! EL RETORN A ESPANYA DE DOLORES IBÁRRURI, "PASIONARIA", HA DE SER EL SIMBOL QUE LES PORTES I ELS CORS DEL NOSTRE POBLE S'OBREN DE BAT A BAT PER A TOTS ELS SEUS FILLS!

Però, a més a més, hem d'aconseguir que tots els obrers despatxats -com els de SEAT- siguin readmesos; que tornin a la Universitat els professors sancionats que n'han estat allunyats per ser demòcrates, com Manuel Sacristan, Francesc Fernández Buey i altres; que els MIR siguin restituïts als seus llocs, etc., etc.

I per aconseguir aquest objectiu primer, CAL TREURE AL CARRER LA LLUITA PER L'AMNISTIA. Les condicions són més favorables que mai per a aconseguir-ho. Només amb la lluita de desenes de milers, de milions, vencerem la resistència dels ultres, només així acabarem amb la violència institucionalitzada, que volen mantenir els qui anhelan de perpetuar la guerra civil. El rei d'en Franco, que s'ha autotitulat "rei de tots els espanyols", es nega a donar l'AMNISTIA que Espanya i el món demanen. Sota el seu regnat ha estat assassinat a Sabadell el jove de 20 anys Francesc Gallego i a Beasain el jove de 18 anys Lufs Javier López Guereño. Es multipliquen les detencions, les prohibicions d'actes públics, la recollida de periòdics i revistes, etc. En aquest moment, els familiars de les preses polítiques de la presó Provincial de Dones de Barcelona han denunciat davant del Jutjat de Guàrdia que les preses estan incomunicades i sancionades per demanar que siguin ateses demandes justíssimes... NOMÉS L'AMNISTIA POT POSAR FI A TOT AIXÒ I OBRIR UNA NOVA ÈPOCA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL.

El volum de masses que assoleix ja a Catalunya la lluita per l'amnistia exigeix coordinar tots els esforços, avançar cap a la formació d'un organisme públic, representatiu, que abraçi tots quants es pronuncien per l'AMNISTIA i que encapçali les grans accions pacífiques, de masses, que han d'imposar-la.

RECTIFICACIÓ

A la pàgina 6 del número 425, del 10 de novembre, en l'article titulat "Un poble que no es resigna a morir", s'atribueix aquesta frase a un poema d'Espriu cantat per en Raimon al gran festival del Palau dels Esports de Barcelona. No és així. El poema que va cantar en Raimon, on hi ha la frase que donava títol a l'article, és del mateix Raimon.

LAFORSA: l'exemple i el deure solidari

Es compleix pràcticament un mes des que els 220 treballadors de l'empresa "Laforsa" (Cornellà) varen anar a la vaga en solidaritat amb un company despatxat arbitràriament per la Direcció. Un grup de vint, primer, fins a la totalitat de la plantilla, després, varen ser despatxats per l'empresa davant de la seva negativa a acceptar les mesures repressives. Al moment de redactar aquesta nota els treballadors persisteixen en la seva actitud solidària: "o reingressem tots, o cap..."

Capacitat negociadora i de lluita

Des d'un primer moment els despatxats han desplegat una intensa activitat. L'únic punt "intransigent" n'ha estat la positura de no acceptar ni un sol acomiadament. Tots els altres elements de la seva actitud han estat en gran mesura matisats per la capacitat negociadora que és tradicional en aquesta comarca, juntament amb un decidit esperit combatiu. I, en aquest sentit, juntament amb la presència física dels acomiadats a totes les manifestacions socials de la localitat, els treballadors de "Laforsa" han sabut crear els instruments organitzatius necessaris per dur el seu problema -i les seves peticions de solidaritat- a múltiples entitats ciutadanes, cíviques i religioses, tant del Baix Llobregat com d'altres comarques. Però no han oblidat quin era l'esforç fonamental: la informació i mobilització dels seus companys de classe, els treballadors de la comarca i de la resta de Catalunya. Les visites i assemblees que han tingut lloc a Mataró constitueixen, especialment, una experiència que ha de trobar la seva repetició a d'altres comarques.

La primera instància a què es va recórrer va ser, lògicament, la Unió de Treballadors i Tècnics del Metall de Cornellà. En diverses ocasions (vegeu nº 427 de "Treball") els metal·lúrgics del Baix Llobregat s'han reunit massivament i han adoptat decisions concretes de tipus solidari. "Estic segur -va declarar públicament el president de la UTT comarcal, Joan Ramos- que Cornellà i comarca respondran a "Laforsa" amb una solidaritat total." La resposta solidària ha estat, de moment, de gestions prop de tota una sèrie d'institucions i entitats i de recollida sistemàtica de diners per a les famílies dels despatxats. La consigna és d'"una hora de salari per als companys de "Laforsa".

Un marc general de lluita per l'amnistia

"No es tracta de plantejar únicament el vostre cas sinó la totalitat de la situació sindical de Cornellà i la co-

marca", va afegir el dirigent metal·lúrgic Ramos. Perquè, certament, tot i ser el cas que requereix un major esforç solidari, "Laforsa" no ha estat l'única empresa de la comarca on la patronal sembla haver escollit la "política del garrot dur" per resoldre els seus problemes, d'índole econòmica o d'altres: 30 despatxats a "Fapasa" (Esplugues), 2 a "Electrónica de Precisión" (Sant Joan Despí), sancions a "Solvay" (Martorell), etc.

Es, per tant, sobre la base d'aquestes consideracions com, a la comarca del Baix Llobregat, el moviment obrer s'enfronta amb aquesta "tàctica" (vella tàctica!) de la patronal, destinada a "llençar-nos al carrer perquè hi ha poca feina i alhora escapar el moviment obrer de la comarca", com assenyala el manifest aprovat per l'"Assemblea de treballadors" de la comarca celebrada dimarts 25 de novembre als locals de la CNS de Cornellà. A l'assemblea i al document es va tractar també dels casos dels dirigents obrers de Catalunya actualment empresonats (Josep Fuentes i Manuel Ramos, de Manresa; Pau Morales, de Mataró; Josep Marín i Pérez Ezquerria, de Barcelona) als quals no ha afectat satisfactoriament l'indult i per als quals -conjuntament amb altres milers de demòcrates- l'assemblea va demanar l'amnistia. Centrada en els companys de "Laforsa", quedava així plantejada una de les principals reivindicacions per les quals la comarca del Baix Llobregat decideix anar a l'"acció general" del dia 11 de desembre, com tota la resta de Catalunya.

"Educar" la patronal

Entre altres ensenyances d'aquesta actitud dels treballadors de "Laforsa" i dels seus companys del Baix Llobregat se situa una de particular importància, especialment en un període de crisi com l'actual: certes empreses han d'acabar amb la seva tendència a fer recaure el damunt dels treballadors les conseqüències de l'esmentada crisi... o de la seva mala gestió. És evident que, en aquestes ocasions, els treballadors han de saber actuar amb gran flexibilitat, tot buscant les formes de lluita susceptibles de guanyar els suports més majoritaris que sigui possible i no precipitar-se en enfrontaments "maximalistes". Però, si més no, aquesta flexibilitat i capacitat negociadora ha de sustentarse en els fonaments bàsics de la lluita obrera: la combativitat i l'acció. És així com es demostrarà, en definitiva, a la patronal els inconvenients de la manca de diàleg i de fer servir la repressió. Així és com els treballadors de "Laforsa" tenen ocasió d'"educar" la direcció de la seva empresa i tota la patronal del Baix Llobregat...

EL CONGRÉS DE LA FORMACIÓ

El Congrés de la Formació, celebrat a Barcelona els darrers dies de novembre, ha tingut enguany una importància i una repercussió molt superiors a d'altres anys. Centrat entorn de l'elaboració de les bases per a una renovació educativa, ha motivat la participació de nombrosos professionals de l'ensenyança, de grups i entitats educatius, però també d'associacions de veïns, pares de família i altres sectors populars. A diferència de congressos anteriors, l'element dominant no era la crítica de l'actual estat de coses, sinó l'esbós d'una política educativa nova, democràtica, d'una Nova Escola Pública. Ha estat un exemple de com avançar amb els més amplis sectors, grups i organitzacions, excloent criteris corporatistes, en l'elaboració d'una alternativa democràtica concreta.

El Congrés, clausurat en un acte al qual assistiren un miler de persones, va fer seva l'alternativa democràtica elaborada per la X Escola d'Estiu (vegeu TREBALL núm. 419), tot afirmant en les conclusions que "per al ple desenvolupament del sistema educatiu que avui cal implantar és necessari un canvi de les actuals formes polítiques i la instauració d'una societat democràtica". El Congrés afirma també que la renovació educativa només és possible en "una democràcia econòmica, política i social; una societat democràtica lliure tendent a l'eliminació de les divisions socials".

Entre les propostes concretes aprovades figuren la integració dels treballs del Congrés en el proper Congrés de Cultura Catalana, el control per les UTT dels impostos sobre salaris destinats a la Formació Professional i la petició d'amnistia general.

L'advertiment de Tarancón

Més que una homilia, les paraules del cardenal Tarancón a Juan Carlos en la missa de l'Esperit Sant, van ser un advertiment al precari rei.

Tot i que coneixem la posició actual de l'Església respecte als problemes del país i al seu esdevenidor, la veritat és que ningú no esperava una proclamació tan clara, feta a la cara del rei, de la identificació de l'Església amb els principis democràtics mínims que tots els espanyols exigeixen avui: respecte als drets de la persona, llibertat per a tothom, participació comuna als problemes comuns i a les decisions de govern, justícia, equitativa distribució dels béns de la terra. "Tot això -va dir Tarancón- l'Església ho predicarà, i ho cridarà si cal."

Ben segur que el rei del Moviment no se n'esperava una així el dia que havia preparat per a la seva "exaltació al tron".

Davant de la crisi

TRENCAR ELS LÍMITS SALARIALS!

Un dirigent sindical francès sempre recorda que "mai la por a la crisi no ha fet minvar el nombre de gent sense feina...". Aquesta qüestió, tradicional ja a la història de les lluites obres, ha cobrat, ara i aquí a Catalunya, una especial importància. D'una banda, la crisi econòmica afecta els treballadors de Catalunya en major mesura que a d'altres zones d'Espanya (pel que fa a percentatge d'expedients de crisi, per exemple), alhora que l'encariment de la vida assoleix aquí les cotes més elevades.

Però allò que ha vingut a complicar encara més les perspectives de centenars de milers de treballadors, han estat les mesures adoptades pel Govern referents a la congelació de salaris, en un moment -no és pas casualitat- en què s'iniciava el període culminant de la negociació col·lectiva. Grans empreses, com "La Seda de Barcelona", "Pegaso", "Seat", "Aismalibar", "Condiesel", etc., es troben amb un conveni o amb "normes d'obligat compliment" a punt de finalitzar. Si més no, amb unes condicions salarials fixades per uns càrrecs sindicals que en molts casos no eren representatius i que l'encariment de la vida ha anat deixant, durant tot aquest temps, encara més desvalorades.

En aquesta situació brolla -preferentment en medis verticalistes- l'opinió que "allò important ara és conservar el lloc de treball". I afegeixen: "Deixem la discussió d'un nou conveni per a més endavant, quan les empreses s'hagin recuperat de la crisi." En d'altres casos -fins i tot entre treballadors honestos- es manifesta el desig "d'anar al laude", ja que -diuen- aquest assegura un augment salarial almenys igual a l'índex oficial de puja dels preus...

Independentment que concedir a la patronal una "treva" en aquests moments (precisament!), quan està més a prop la possibilitat de recuperar les llibertats, significa de fet una autèntica desmobilització dels treballadors de cara a aconseguir aquest objectiu (que, de totes maneres, continua essent el primer i principal objectiu de la classe obrera avui a Espanya), aquestes actituds comporten seriosos perjudicis per als treballadors.

D'antuvi cal preguntar-se: ¿amb quin dret es demana als treballadors que es "co-responsabilitzin" d'una crisi dels orígens i desenvolupament de la qual no són en absolut responsables? ¿Amb quin dret es pot demanar als treballadors que continuïn veient perdre capacitat de compra als seus ja exigus salaris, davant d'una inflació que no cessa?

Però és que, a més a més del fet que la classe obrera és, per definició,

"reivindicativa", l'experiència ha demostrat insistentment que la reducció de les reivindicacions, la pausa en el seu plantejament, o el succedani de posar l'accent en les anomenades reivindicacions "socials" (enfrent de les "econòmiques") mai no ha servit ni per impedir ni per disminuir la desocupació. Al contrari, han estat únicament la combativitat i la unitat dels treballadors (en les quals posar en primer pla les reivindicacions socials sempre ha estat una condició fonamental) que, en moltes ocasions, han impedit que les empreses executessin els seus "plans de reestructuració" o els seus "expedients de crisi".

No cal dir que, tot i ser minoritàries, aquestes posicions tendeixen a desenvolupar-se precisament en aquells sectors més "legalistes", en aquells que menys es basen en els instruments de lluita del moviment obrer. I no només perquè -en romandre aïllats d'aquell conjunt organitzat de la classe obrera capaç de plantejar-se amb claredat les perspectives concretes i generals de cada moment- perden en molts moments la guia de quines són les prioritats que es plantegen els treballadors, sinó, sobretot, perquè d'aquesta manera obliden que són les assemblees -especialment als propis locals de treball- els eixos fonamentals per on han de passar les discussions i decisions dels treballadors. Un exemple francament positiu és, contràriament, l'assemblea general d'enllaços de la Banca privada, del si de la qual ha sortit elegida una "comissió provisional" i que, reunida dimarts dia 25 de novembre, va decidir la denúncia del conveni vigent, "posant en qüestió que els treballadors hàgim de resignar-nos davant d'un conveni pactat i hàgim de carregar damunt de les nostres espatlles el pes de la crisi", i va plantejar la necessitat d'elegir una comissió negociadora "autènticament representativa, elegida a partir d'assemblees d'empresa o de zona, que estigui disposada a defensar les reivindicacions assumides i aprovades pels treballadors".

I en aquest sentit -els sectors més combatius de la classe obrera són unànimes-, creix la generalització de la consigna: "A baix els límits salarials". Aquesta postura és la dels tèxtils del ram de l'aigua o de la confecció, la dels metal·lúrgics de "Seat" i la dels bancaris que sintetitzen de manera precisa aquesta postura: "Ens manifestem rotundament en contra de les darreres mesures econòmiques adoptades pel Govern", i denunciem de passada l'escandalós índex oficial de preus "en rotund contrast amb el que quotidianament podem observar".

J. Montoliu

AMNISTIA! Terrassa no va esperar gens

L'Assemblea Democràtica de Terrassa -una de les poblacions més castigades per la repressió feixista- havia pres l'acord de lliurar a l'alcalde una petició d'amnistia el dia que fos coronat Juan Carlos. Així, en el precís moment que el rei estava jurant fidelitat a "los principios del movimiento nacional", els homes de les Terceres Vies de Terrassa -acompanyats pels familiars dels presos, dirigents d'associacions de veïns, càrrecs sindicals i dirigents obrers- encapçalaven una comitiva de 500 persones que, de forma pacífica i ordenada, es dirigia a casa del batlle per lliurar-li el document.

La policia política, amb el tristament famós Garcia al davant, barrà el pas als manifestants i va detenir quatre dirigents obrers, dos homes de les Terceres Vies, un capellà, el vice-president d'Amics de les Arts i el vice-president dels Amics de les N.U.

Tan bon punt es produïren les detencions s'organitzà un gran enrenou a nivell ciutadà a favor dels detinguts: les entitats més representatives es constituïren en permanent, es pressionà l'alcalde per tots cantons i s'inicià un moviment popular de protesta. Cinc hores després estaven tots en llibertat.

Per part de la policia i de les autoritats apareixia una mateixa preocupació: aquell no era el moment, calia donar temps a Juan Carlos. Però Terrassa no esperà ni un minut, convençuda que l'amnistia és un dret a conquerir, responsable del deure amb els seus empresonats.

Aquests dies Terrassa està vivint moments molt emotius amb el retorn dels indultats. Com digué Marcelino Camacho en sortir de la presó: ara és el moment de lluitar amb més força que mai per l'amnistia.

"NO ESTIC D'ACORD AMB EL QUE DIUS, PERÒ LLUITARIA FINS A LA FI, PERQUÈ POGUÉSIS DIR-HO."

Tarja de la campanya d'Amnesty International

11 de desembre

Vaga general de 24 hores

Ofensiva obrera i popular

La crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya que convoca una VAGA GENERAL DE 24 HORES, CONTRA LA CONGELACIÓ SALARIAL, PER L'AMNISTIA, LA LLIBERTAT I LA DEMOCRÀCIA, està trobant un ampli ressò entre la classe obrera i entre la població en general. L'Assemblea de Catalunya ha prestat el seu decidit suport a la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i ha cridat, al seu torn, a multiplicar les formes de participació del poble de Catalunya en aquesta acció obrera. També han fet seva la crida i han invitat a seguir-la per tots els mitjans distintes forces polítiques i socials, entre elles el nostre PSUC.

La convocatòria obrera té el mèrit, i això és l'essencial que cal retenir, de reflectir una urgent necessitat de participació dels treballadors i de les amplies masses populars a les decisions fonamentals de l'hora, d'irrompre amb la seva lluita en el canvi polític. L'ACCIÓ PROPOSADA, EL MOMENT EN QUE ES PROPOSA, S'INSEREIXEN AMB JUSTESA EN L'EXTRAORDINÀRIA CONJUNTURA POLITICA QUE ESTEM VIVINT I OFEREIXEN UNA FORMA COMBATIVA DE CONCRECIÓ ALS PREGONS SENTIMENTS QUE ANIMEN AVUI LES MASSES OBRERES I POPULARS.

En posar-se al capdavant de la lluita contra l'encariment de la vida, per l'immediat augment de salaris, sous i pensions, per la solució del problema dels sense feina i despatxats, per l'amnistia i per la democràcia, pel canvi que Catalunya i els altres pobles d'Espanya necessiten, EN NO DONAR TREVA AL REI D'EN FRANCO, la classe obrera es disposa a actuar com a classe dirigent, com a columna vertebral de la nació.

L'esforç que es fa aquests dies per preparar la VAGA GENERAL DE 24 HORES i les múltiples formes de lluita a les quals cal donar cap al seu voltant, s'ajunten a totes les accions de lluita en curs pels convenis, en defensa dels qui no tenen feina i dels despatxats, etc., i es centren justament en la discussió i preses de posició, d'acords i compromisos de participació a les assemblees de fàbrica, a les assemblees i reunions al sindicat, en el paper fonamental que han de jugar els càrrecs sindicals elegits pels treballadors en les darreres eleccions. A Barcelona, la discussió s'està desenvolupant a les empreses del metall, construcció, tèxtil, banca, telefònica, fusta, sanitat, arts gràfiques, aigua gas i electricitat, com també a químiques i a d'altres importants rams de la producció. La crida a la vaga general de 24 hores s'ha explicitat a nombroses assemblees que han tingut lloc als locals sindicals i a empreses. Al Baix Llobregat, i en el marc de la solidaritat amb LAFORSA, els presidents i vicepresidents de les distintes Agrupacions sindicals, amb més d'un centenar de càrrecs elegits, s'han pronunciat a favor d'aquesta acció. A l'assemblea de la construcció a Mataró, als locals sindicals, també es va sostenir la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. A Sabadell, Terrassa i altres localitats industrials, s'estén la discussió i els compromisos de participació, etc.

Ara cal fer un gran esforç per aconseguir que l'acció tingui el més gran abast i fer que sigui una experiència de primera magnitud en l'avanç cap a l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL DE CATALUNYA, que hem de realitzar a breu termini.

JUEVES 11 DICIEMBRE

PARO GENERAL DE 24 HORAS

COMISION OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA

Un dels fulls de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya

La dictadura no pot aïllar els comunistes

La detenció i alliberament de Simón Sánchez Montero, Armando López Salinas i altres persones de Madrid conegudes per les seves idees comunistes, és un fet summament important i revelador.

L'"operación Lucero", prevista per facilitar l'accés de Juan Carlos al tron al moment de la mort de Franco, suposa -entre altres mides- la detenció massiva de membres de l'oposició democràtica. Hi ha elements per pensar que si un sector del poder va intentar dur endavant aquesta operació, l'alt comandament militar s'hi va oposar i ho va impedir. La detenció de comunistes fou un acte més o menys incontrolat d'una part de l'aparell repressiu o una acció acuradament preparada des del govern?

Sigui com sigui, la detenció -efectuada en els respectius domicilis i sense motiu concret- venia a confirmar el caràcter selectiu i discriminatori de la repressió (contra els comunistes). La maniobra era clara: dividir l'oposició democràtica, aïllar i colpejar els comunistes i preparar les condicions per llençar cants de sirena a l'oposició "responsable".

Aquesta tàctica ha fracassat estrepitosament. Una cinquantena de personatges, que van des de FEDISA fins a la democràcia cristiana i els socialdemòcrates, van demanar la llibertat dels detinguts en una carta feta pública. "El Socialista", òrgan oficial del PSOE, reclamava també immediatament la seva llibertat.

El 2 de desembre sortien tots en llibertat sense fiança, a excepció de José Cabo Bravo.

Aquest fet mostra les enormes dificultats que té la dictadura coronada per aïllar els comunistes. Cal posar-lo en relació amb altres actituds, com la decidida presa de posició de Ruiz Giménez en una ràdio francesa, en declarar que no participarà en cap govern del qual estiguin exclosos els comunistes.

Tot això és resultat, creiem, de la decidida actitud unitària i democràtica dels comunistes espanyols, així com del clima de respecte i col·laboració que entre tots hem aconseguit implantar al si de l'oposició democràtica. I és un poderós estímulo a continuar per aquest camí.

Sobre el pacte social

Es parla molt, darrerament, de "pacte social", sobretot per part de la burgesia liberal i reformista. Quina actitud correspon de tenir al moviment obrer i als comunistes davant del pacte social? I, per començar, ¿què cal entendre per "pacte social"?

Normalment es parla avui, a l'Europa capitalista, de pacte social en dos sentits diferents. El primer, més general, és el tipus d'acord implícit —és a dir, no formulat sobre el paper i firmat, però no per això menys efectiu— entre la classe capitalista dominant i les organitzacions sindicals i polítiques principals de la classe obrera, acord segons el qual la classe obrera renuncia a perseguir canvis de l'estructura econòmic-social del seu país que posin en perill el capitalisme. A canvi, la classe obrera rep garanties socials i polítiques diverses.

El segon sentit en què es parla de "pacte social" és més concret: es tracta de l'acceptació per part dels sindicats obrers a renunciar temporalment a la lluita reivindicativa econòmica per damunt d'un determinat límit, a fi de "no augmentar les tensions inflacionistes" o altres objectius d'"interès nacional" invocats pels governs capitalistes.

Per als comunistes el pacte social és inacceptable en les seves dues versions, i particularment en la primera. El moviment obrer no pot renunciar —al nostre entendre— al dret de lluitar pel socialisme sense renunciar a un objectiu bàsic. Renunciar a l'ideal socialista equivaldria a renunciar a allò que ha donat al moviment obrer el seu caràcter antagònic al sistema. I equivaldria a renunciar a l'autonomia del moviment obrer, a resignar-se a esdevenir un element subaltern i integrat a la maquinària capitalista, sense objectius propis. Renunciant a aquesta autonomia, el moviment obrer posa en perill allò mateix que pretén de conservar: la seva força reivindicativa, la seva capacitat per millorar a poc a poc la condició obrera. Perquè un moviment té més força reivindicativa en la mida que representa una alternativa real, una amenaça per al sistema.

El pacte social, que ha tingut una vigència bastant sòlida durant l'època d'estabilitat capitalista posterior a 1945, comença a ser posat en qüestió per forces que li han donat suport, al moment que s'accentua la crisi econòmica i social del capitalisme europeu, a finals dels anys 60. Avui es busquen sortides a aquesta crisi que van des de l'alternativa de l'esquerra unida ("Programa comú" francès) fins a propostes de canvis graduals que vagin modificant les estructures del poder social i econòmic i vagin "introduint elements de socialisme" a la societat present (Partit Comunista italià). També la socialdemocràcia busca fórmules noves, com és el cas de Suècia. Encara és impossible saber què en sortirà, però és evident

que el pacte social fins avui vigent ha arribat a un sostre i cal trobar noves fórmules de relacions entre les classes.

A Espanya les coses es plantegen de manera molt diferent. La classe obrera espanyola ha estat privada de drets polítics i sindicals, sotmesa al terror feixista. Ha tingut una participació molt inferior a la renda nacional que a la majoria de països capitalistes europeus. Ha estat privada o pèssimament proveïda de serveis socials bàsics (assistencials, culturals, etc.) que troben un grau de satisfacció molt superior als altres països europeus. La classe obrera necessita vitalment transformar aquesta situació; necessita vitalment accedir als drets socials i polítics que li corresponen com a classe productora de la riquesa social. És la classe que més ha sofert de 4 decennis de franquisme i vol veure radicalment transformada la seva condició. Qualsevol compromís o pacte de la classe obrera amb la burgesia —o part de la burgesia— ha de tenir en compte aquesta aspiració legítima.

La qüestió més urgent és la de la conquesta de la llibertat. En aquest terreny és perfectament possible arribar a acords amb la burgesia, fins i tot amb el gran capital; la Junta Democràtica ho demostra. Però es tracta d'un

pacte polític i no social, perquè no prejutja sobre els resultats de la lluita dialèctica entre associacions patronals i associacions obreres, sinó que es limita a establir les condicions d'aquesta lluita dialèctica.

Rebutjar el pacte social no vol dir rebutjar la negociació entre patrons i treballadors. La negociació pot ser —i sol ser— el moment d'una lluita, que fixa una nova correlació de forces resultant de la batalla. Això no té res en comú amb el pacte social. La negociació pot ser només puntual o pot ser més àmplia: a nivell de ram, nacional, etc., com les que duen a terme els sindicats mes de certs països europeus.

Tampoc es tracta de rebutjar a priori altres possibles terrenys d'acord amb la patronal, fins i tot en àmbits que van més enllà de l'estrictament polític. Però per poder negociar amb un mínim de garanties, la classe obrera necessita llibertat per organitzar-se, per obrir al seu si amplis debats que permetin de definir una política de classe realment assumida per la majoria de la classe. Això, avui els sectors més oberts i intel·ligents de la burgesia comencen a entendre-ho, de tal manera que milloren visiblement les condicions per a un pacte polític que acabi amb la dictadura i imposi la llibertat.

Vida del Partit

Ajut econòmic

Suma de les quantitats rebudes en concepte d'ajut al Partit i de la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari.

CLASSIFICACIÓ
DE LES 25 PRIMERES ORGANITZACIONS
AL 31 D'OCTUBRE DE 1975

1. Comarca 30	341.819 ptes.
2. Tarragona	289.875 "
3. Federació Nord de Barcelona	193.122 "
4. Federació Centre de Barcelona	181.211 "
5. Santa Coloma de Gramenet	158.934 "
6. Mataró	150.834 "
7. L'Hospitalet de Llobregat	141.091 "
8. Cornellà	133.225 "
9. Sabadell	126.240 "
10. Grup Azteca	111.670 "

11. Grup Bolívar	93.006 ptes.
12. Comarca 20	73.752 "
13. Terrassa	66.796 "
14. Federació Oest de Barcelona	65.073 "
15. Cèl.lula Democràcia	60.832 "
16. Badalona	57.806 "
17. Comarca 15	48.962 "
18. El Prat de Llobregat	48.314 "
19. Tortosa-La Sènia	30.165 "
20. Sant Vicenç dels Horts	28.205 "
21. Cerdanyola-Ripollet-Montcada	26.909 "
22. Gavà-Viladecans	23.917 "
23. Federació Sud de Barcelona	22.029 "
24. Federació Est de Barcelona	19.311 "
25. Sant Cugat	19.160 "
Els donatius directes al C.C. totalitzen	1.005.668 "
Els lliuraments del Comitè de Barcelona i col.laboradors sumen	581.461 "

La nostra actitud envers les Forces d'Ordre Públic

Al Manifest-Programa del Partit Comunista d'Espanya, recentment aprovat a la seva II Conferència, s'indica, com una de les mesures que cal abordar durant l'etapa de democràcia política i social que els comunistes propugnem per al nostre país, el:

"Manteniment d'unes forces d'Ordre Públic orientades exclusivament contra les activitats antisocials i mai contra les justes lluites de les masses pels seus drets. Dret de sindicació de les Forces d'Ordre Públic."

Efectivament, en el marc d'un ordre constitucional, d'un sistema democràtic, els comunistes ens pronunciem pel manteniment d'aquestes forces, necessàries mentre existeixin elements i activitats antisocials, mentre existeixi la corrupció i la criminalitat. I això significa abordar tota una doctrina envers aquestes forces i posar en pràctica una política que, alhora que defensi els drets democràtics del poble davant dels abusos repressius de qualsevol govern, sàpiga també defensar els interessos professionals dels membres de les Forces d'Ordre Públic.

Es evident que hem de denunciar la utilització d'aquestes forces en la repressió dels sectors polítics i socials que avui lluiten per la democràcia, i demà lluitaran per la contínua ampliació d'aquesta cap al socialisme. Hem de denunciar també els actes desproporcionats de la força pública contra petits delinqüents i altres persones -com Francesc Gallego, de 20 anys, assassinat a Sabadell-, que proliferen darrerament i que reflecteixen el nerviosisme i l'inacceptable esperit d'agressivitat i prepotència impune que el règim alimenta entre les Forces d'Ordre Públic.

Però, sense deixar de denunciar això, hem de distingir, com s'assenyala en una recent declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, "entre els destacaments específics de repressió: la BPS, les brigadilles especials de la Guàrdia Civil, i altres organismes de persecució i tortura, i el conjunt de les Forces d'Ordre Públic". Comprendre-ho és essencial. És a partir d'això que hem de veure el nostre treball envers elles com NECESSARI i POSSIBLE.

Necessari, d'antuvi, en la perspectiva de la Vaga Nacional. El nostre objectiu principal és aconseguir la NEUTRALITZACIÓ de les Forces d'Ordre Públic en aquests moments decisius, aconseguint que respectin i facilitin, per acció o omissió, el canvi democràtic que el nostre país exigeix.

Necessari demà, en un sistema democràtic en el qual la democratització de l'aparell de l'Estat, la seva transformació, serà una tasca central de totes les forces progressistes i la garantia d'un sistema socialista en la democràcia.

I vet aquí una cosa que ens ha de fer meditar i ens ha d'estimular: a les darreres eleccions italianes, a la localitat de Torí va votar pel Partit Comunista Italià més del trenta per cent dels membres de les forces de seguretat.

Possible avui per la pròpia extracció social dels components de les Forces d'Ordre Públic, per la seva insatisfacció professional. En la seva majoria procedeixen de regions i pobles endarrerits, on la manca de possibilitats i la seva mateixa preparació cultural els han dut a ingressar en aquestes forces. Els seus destins a les grans ciutats els converteixen en emigrants desarrelats i amb serioses dificultats d'adaptació social. Viuen en barris populars i patèixen, amb el conjunt de la població, les conseqüències del constant augment del cost de la vida, de la càrrega planificació urbana i del deficient sistema educatiu.

La Dictadura lesiona també els interessos professionals d'aquests homes, alhora que els sotmet a l'hostilitat de la població i al seu aïllament, en fer-los servir com instruments de repressió i de sosteniment del règim.

Les Forces d'Ordre Públic no són pas un cos estrany a la societat on vivim. Els seus membres són part del poble, viuen en les seves mateixes condicions i, en bona part, estan descontents del paper que els obliguen a fer.

El Partit i els moviments de masses han de participar decididament en el treball d'apropament a les Forces d'Ordre Públic, que és decisiu per la seva importància. Avui cal impulsar tots els contactes, multiplicar les influències dels moviments de masses envers aquestes forces, fer un treball de propaganda i d'organització entre els seus membres. En aquests moments, un objectiu important a aconseguir fóra el de la seva participació activa a les associacions de veïns i altres entitats ciutadanes, la seva incorporació, juntament amb les seves famílies, a la vida associativa dels barris i poblacions.

Cal trencar, ja des d'ara, amb les postures sectàries, simplistes, i col·locar el problema en els seus justos termes.

La nostra lluita diària, que porta a topades constants amb les Forces d'Ordre Públic, s'ha d'orientar, no cap als enfrontaments gratuïts, ni cap a les provocacions perquè intervinguin, sinó a NEGOCIAR amb elles els drets dels moviments de masses, a INFORMAR-LES de les raons de les lluites, dels problemes i reivindicacions de les masses i aconseguir que respectin els interessos populars i adoptin actituds passives que afavoreixin aquestes lluites. Ja hi ha multitud d'experiències positives d'això, com en són les manifestacions de la SEAT, la concentració de Sant Cu-

gat, la marxa dels estudiants de Bellaterra, les signatures a favor de l'amnistia, que es varen recollir també entre els membres de les Forces d'Ordre Públic...

I això no vol pas dir que rebaixem els plantejaments de les nostres lluites. Significa que tot el que hem dit no s'improvisa tot d'un plegat. La confraternització, la neutralització de les Forces d'Ordre Públic no es produirà espontàniament, sinó que és una tasca de tothom, i fer-ho possible requereix una gran comprensió per part nostra i un treball constant, pacient i audaç envers elles.

Cisneros

La distribució del número extra de

treball EXTRA

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

a Barcelona

La distribució de masses del número extra de "Treball" amb la Declaració del C.E. del nostre PSUC llavors de la mort del dictador, ha proporcionat nombroses i importants experiències a totes les organitzacions del Partit a Barcelona, tant en ordre al funcionament d'estafetes, capacitat de distribució, iniciativa i disposició de combat dels companys, com pel que fa a l'admirable disponibilitat de les masses en general i dels treballadors en particular, que varen acollir magníficament els comunistes que repartien "Treball".

Destaca el treball dels companys de les organitzacions de la Federació Centre, que varen repartir més de vint mil exemplars a mà, a les portes dels cinemes, del metro, a l'entrada de fàbriques i llocs de treball, hospitals, i a nombrosos centres professionals i de l'administració. També altres Federacions varen fer un esforç valuós en el repartiment dels, aproximadament, 53.000 exemplars de "Treball" que l'organització de Barcelona del PSUC va efectuar en un moment tan transcendent, fent present el nostre Partit, que va aparèixer davant de les masses amb la seva fesomia pròpia.

Sobre la base d'aquestes experiències cal millorar la nostra capacitat d'edició i distribució de la nostra propaganda, la nostra ofensiva política per situar el PSUC en la perspectiva de la conquesta de la legalitat, que s'inicia amb accions d'aquesta mena.

ÚLTIMA HORA CAMACHO I GARCIA SALVE, DETINGUTS

La nit de divendres, cinc, a la seva arribada a l'estació de Chamartín, a Madrid, va ser detingut el pare García Salve, el qual esperaven a l'andana més d'un miler de treballadors de Comissions Obreres de la construcció i els seus companys del procés 1.001. La multitud va rebre el pare García Salve amb els crits de: Visca Comissions Obreres! Llibertat!, Amnistia! i amb grans aplaudiments. La policia va atacar brutalment els manifestants i va practicar algunes detencions, entre les quals la de García Salve.

Camacho va ser detingut diumenge al matí prop de casa seva quan encapçalava una manifestació pro amnistia, organitzada pels veïns del barri, que havia de confluïr amb altres manifestacions que tenien lloc en aquell moment a d'altres barris madrilenys davant de la presó de Carabanchel.

Una nota que ha difós la Direcció General de Seguretat diu que es varen practicar aquell matí a Madrid més d'un centenar de detencions i que hi va haver topades violentes entre policies i manifestants a diversos indrets.

Aquests fets mostren que l'indult-insult no ha resolt res, que és urgent la promulgació de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics i que s'estableixin les llibertats democràtiques sense restricció de cap mena, de manera que Camacho, García Salve i tots els espanyols puguin reunir-se i manifestar les seves idees sense risc de ser detinguts; mostra que la monarquia continuïsta no suposa cap solució, que cal un canvi de règim, al qual només es pot arribar mitjançant la ruptura democràtica.

Els treballadors i demòcrates de Catalunya, com els de tot Espanya, no toleraran el pas enrera que suposaria que es consideri delictiu demanar l'amnistia i el nou empresonament de Camacho i García Salve, la llibertat dels quals reclamarà al carrer el dia 11 i en dies posteriors, juntament amb la de Huertas Claveria, Pérez Ezquerro, Morales i els altres presos polítics.

Els Arias, García Hernández i la resta de polítics "francarlistes" consideren que res substancial no ha canviat ni ha de canviar després de la mort de Franco. Però els pobles d'Espanya els demostraran, amb la seva acció, que la mort del dictador inicia la mort de la dictadura.

(Pasionaria) a Roma

Ho recordem: el 14 de desembre, gran míting a Roma pel 80 aniversari de Dolores Ibárruri.

Camacho i els del 1001, lliures

Marcelino Camacho i els altres del procés 1001 que quedaven a la presó són ja al carrer. La classe obrera espanyola festeja aquest alliberament com un triomf i ho fa molt justament. I no solament la classe obrera; tots els demòcrates. La llibertat d'en Camacho i els seus companys ha estat exigida unànimement i arrencada gràcies a aquesta exigència. L'indult? Tothom sap que l'indult "real" no anava dirigit a alliberar els presos polítics; al contrari, la inclusió en el text del decret de l'article tercer, criticat públicament, obeïa a la intenció d'aplicar l'indult discriminadament en perjudici dels presos polítics. La prova és que ben pocs n'han sortit de la presó. Una de les primeres coses que va dir Camacho als periodistes en ser alliberat va ser: "La meua alegria per la llibertat és lògica. Però hi ha una cosa que l'entelajo volia una amnistia, que hagués estat millor per a la concòrdia. L'indult deixa a la presó el setanta-cinc per cent dels presos polítics."

"Amnistia" és el crit que repetien els centenars de veïns del barri del

Progrés, de Madrid, on viu en Camacho quan varen sortir al carrer a celebrar que ja estigués entre ells altre cop. "Amnistia" cridava també la gentada que va anar a l'estació de Sevilla a rebre dos altres encartats en el procés 1001: Saborido i Soto.

Camacho i els seus companys han estat rebuts a la llibertat triomfalment. Han sortit victoriosos, fermes, no vençuts.

Camacho, Sartorius i Muñiz Zapico van ser el centre d'una roda de premsa amb un centenar de periodistes, d'Espanya i de fora. Van dir que calia una veritable amnistia, que s'havia d'anar a la conquesta de les llibertats polítiques i sindicals. Es van reafirmar com a militants obrers. Camacho va dir que tots els mitjans, legals i extralegals, es farien servir per a la lluita obrera. Sartorius va declarar que la monarquia és inacceptable, llevat que el poble espanyol, consultat lliurement, digui una altra cosa.

Camacho i els seus companys han sortit lluitant per continuar la lluita.

Camacho, Muñiz Zapico i Sartorius, parlen a la premsa

"L'indult deixa a la presó el 75 per cent dels presos polítics."

(Camacho)